Nemělo by smyslu seznamenávati všecky ostatní články Fiedlerovy; upozorňuji jen na jeho studii o »Krajském zřízení« (Česká Politika, II. 2. 1097, str. 352 a n.). Ale nemůžeme přejíti bez slov ocenění jeho »Základní problémy rakouské správní reformy«. Fiedler tu byl ve svém živlu! Šlo o to, aby do chaosu nejrozmanitějších hesel a programů stran reformy veřejné správy byly vneseny pevné linie, jasné pojmy. Z knihy mluví veliká životní zkušenost a rozvaha, jakož i podivuhodná znalost otázek sem spadajících. I když nesouhlasíte, stojíte pod dojmem poutavého a obratného zpracování. Práce působí místy přímo podmanivě. Měla by býti čtena i dnes. »V politice nic nebezpečnějšího než mlhavá neujasněnost a kolísavá váhavost v zásadních otázkách«. »...silná slova, třeba bez důkazů pronášená, přijímána jsou nejvděčněji v širokých vrstvách...«. »Nikoli jednostranná, správní hlediska znásilňující nacionalisace, nýbrž taková úprava správních obvodů, při které brán stejný a rovnoprávný zřetel za národnostní i správní poměry. Národnostní rozhraničení stůjž ve službách veřejné správy, nikoliv naopak veřejná správa ve službách národnostního rozhraničení«. Nepřekvapuje, že F. si byl plně vědom významu veřejné správy pro stát a občanstvo. Nalezl pro to krásná slova na str. 5. »Základních problémů«. Stůjtež zde jen některé ukázky: »Každý z nás na své životní dráze, od kolébky až ke hrobu, přichází co chvíli ve styk se správním ústrojím ve státě, cítí účinky dobré či špatné správy při každém kroku; vyjdi na př. z domu na ulici, silnici, a poznáš hned podle pořádku, jaký tě obklopuje, jakost určitých správních institucí«. »Válka teprve tíhou svých důsledků naučila nás pojednou znáti a oceňovati jasný význam funkcí správy státní pro veškeré občanstvo, od chaty dělníkovy až do paláce boháčova. Chlebenka a cukřenka mluví nejvýmluvnější řečí«. Summum lidského snažení a umění viděl Fiedler v politice. Pro ni měl předpoklady tak bohaté, že takových mužů nemáme mnoho, ona však jej oddalovala od jeho činnosti vědecké. Snad Fiedler dobře si sám volil pole, na kterém se cítil nejšťastnějším a na kterém se domníval co nejlépe sloužiti své vlasti. Bylo by přáti československému národu, aby neměl nedostatku takových mužů, jakým byl Fiedler.

Dr. Jiří Hoetzel.

Prof. Dr. Miloslav Stieber šedesátníkem. Dne 16. února t. r. dovrší 60 let života germanista právnické fakulty Karlovy university prof. Dr. Miloslav Stieber. Jubilár náš dostal se poměrně velmi pozdě na učitelskou katedru. Absolvovav v r.

1887 studia na pražské universitě, obrátil se k advokacii a otevřel si r. 1897 vlastní kancelář ve svém rodišti, Slaném. I při svém praktickém povolání se zálibou tíhl k právní historii a konal ve vídeňských archivech studia, jichž plodem byla první jeho práce historickoprávní »K vývoji správy. Vliv českých živlů na správu v Dolních a Horních Rakousích a její význam pro rakouský exekuční proces« (v Rozpravách Čes. Akad., 1901). Již tehdy projevil se u Stiebra stejně vyvinutý smysl pro theorii jako pro praxi. A tento literární profil pozorujeme nezměněně v celé vědecké činnosti jubilárově od literárních jeho prvotin až do poslední doby. Ve zmíněné své prvé monografii stopoval vliv vlády Přemysla Otakara II. na právní poměry rakouské a v připojeném exkursu s úspěchem zasáhl do sporu o tom, ve které době vznikl kratší i širší text rakouského »Landrechtu«. Na základě této práce byl Dr. Stieber r. 1902 habilitován na naší právnické fakultě za soukromého docenta dějin německého práva. V lednu r. 1908 byl jmenován profesorem mimořádným a v srpnu 1911 profesorem řádným. Po krátkou dobu konal také přednášky z oboru říšských dějin rakouských. Po převratu z 28. října 1918, když v novém státě našem dějiny německého práva na právnických fakultách byly odstraněny, počal prof. Stieber čísti o dějinách práva ve střední Evropě. — Z vědeckých prací Stiebrových buďte uvedeny hlavně tyto: Uhrazovací kapitál služebností a reálních břemen (Knihovna Sbroníku věd práv. a stát., 1902), Původ a povaha úkojného práva podle rak. exek. řádu. (Pocta podaná českou právn. fakultou prof. Ant. Randovi, 1904), České státní smlouvy (v téže knihovně, 1910), Soud hraničný (monografie z dějin českého práva; Rozpr. Čes. Akad., 1914), Zhanění a odvolání (Pocta podaná právn. fakultou české univ. prof. Em. Ottovi, 1915), Pozemková reforma (1919), Vývoj a právní povaha vlastníkovy hypotéky (Sborník věd práv. a stát., 1920 a 1921, též o sobě), Systematika zákoníků střední Evropy (Pocta podaná prof. L. Heyrovskému, 1922), Přehled dějin veř. práva ve střední Evropě (první sešit, 1923) a Dějiny soukromého práva v střední Evropě (I. část, 1923). Svou habilitační práci značně přepracoval prof. Stieber po německu a vydal pod názvem Das österr-Landrecht und die böhm. Einwirkungen auf die Reformen König Ottokars in Österreich (v Dopschových Forschungen zur inneren Geschichte Österreichs, Inšpruk 1905). Rovněž tak vyšla v něm. zpracování práce jeho o českých státních smlouvách pod n. Bömische Staatsverträge (v téže sbírce, Inšpruk, 1912). Vynikající měrou účastní se prof. Stieber přípravných prací minist.

spravedlnosti k revisi občanského zákoníka pro československou republiku. Jako referent subkomitétu pro právo věcné vedl celé jeho jednání, doplnil jeho elaborát a napsal obšírnou důvodovou zprávu. Přejeme jubilárovi hojně zdraví, aby mohl pokračovati ve své dosavadní záslužné vědecké činnosti.

Devátý Mezinárodní vězeňský kongres proponovaný původně na rok 1915, ale odložený pro světovou válku, bude se konati v Londýně začátkem srpna letošního roku. Československo je zastoupeno v Mezinárodní vězeňské komisi,*) která sjezd pořádá, a k jednání sjezdovým byla podána řada prací z naší republiky. Bývalý president anglické vězeňské rady, známý Sir Evelyn Ruggles-Brise, předseda Mezinárodní vězeňské komise vydal k němu informativní příručku »Prison reform at home and abroad« A short history of the international movement since the London congress 1872 (Macmillan and Co., Limited St. Martin's street, London 1924). Ve všeobecném úvodě zabývá se předmětem t. zv. nauky vězeňské a poukazuje na čelný problém novodobé penologie, totiž na otázku boje proti zpětnosti, naznačuje pokusy o její řešení a zdůrazňuje, že Anglie, hostitelka příštího vězeňského sjezdu, neúčastnila se na tomto poli theoretickými kontroversemi, ale spíše praktickým řešením trestních problemů; při tom vyspělost anglických zařízení byla umožněna do značné míry znamenitým personálem. Po tom podává autor, který byl oficielním delegátem Anglie na sjezdech počínaje pařížským, obšírnou rekapitulaci výsledků dosavadních jednání, v nichž se výrazně obrazily nejnaléhavější soudobé penologické problémy (v Londýně 1872, ve Štokholmě 1878, v Římě 1885, v Petrohradu 1890, v Paříži 1895, v Bruselu 1900, v Budapešti 1905, ve Washingtoně 1910). Spisek je vítaným úvodem účastníkům sjezdového jednání, znázorňuje historický podklad problémů, o nichž bude letošního roku v Londýně jednáno, tak jak se jeví v jednání předešlých sjezdů.

O evidenci soudních provinilců a trestní statistice,*) jež doznala nové úpravy vládním nařízením ze dne 14. července 1922 č. 198 Sb. z. a n., vyšla příručka, již vydal dr. O. Scholz, tajemník ministerstva spravedlnosti, nákladem J. Guska v Kroměříži jako druhý svazek Guskovy Sbírky komentovaných zákonů Československé republiky. Knížka obsahuje na 173 stranách úplné znění vládního nařízení č. 198/22 Sb. z. a n. opatřené

*) Viz Právník 1923 str. 399 n.
*) Srv. Právník 1923 str. 207 n.